

Szerkesztési iroda:

Főiac, Csulak-féle ház,
ková a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

POLLAK Mór könyvnyomdája,
ková a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten
kint kétszer:
csütörtökön és vasárnap

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva, vagy

vidékre postán küldve

Egész évre . . . 6 ft — kr.

Fél évre . . . 3 ft — kr.

Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-szeret, vagy

annak helyéért 6 kr.

Bélyegdíj külön 30 kr.

Nyiltér sora 15 kr.

A többség,

Hosszu vajudások keserves incidensek után — post tot discrimina rerum — ismét van tehát végleges kormányunk.

Sulyos idők nehezülnek jelenleg az országra politikai tekintetben; nehéz végzetes kérdések foglalkoztatják most az ország sorsán aggódókat s így nem csoda, hogy a pár év előtt még oly hatalmasan állott kormánytöbbség oly különféle számbeli arányokat tüntet föl a különféle, de egyaránt főfontosságú ügyek eldöntésénél. E többség már a múlt országgyűlésen is a kiegyezés feletti vitában vesztett számából, de az eget verő s az országnak az új kiegyezésből származó romlását bizonyító ellenzéki ígátás dacára az új választások ugyane többséget sulyban és számban megerősítve küldték fel Budapestre. Jött azon életbevágó kérdés, mily állást foglaljon el Magyarország népképviselői külpolitikánk e d d i g i eredménye Bosznia s Hercegovina elfoglalása iránt a királyhoz intézendő feliratban? A szabadelvű párt a maga álláspontját e kérdésben csak 22 szavazattöbbséggel vitte diadalra. Az ellenzék örömmámorban uzott, képlettel már a közeli diadalra jutás fényes jeleneténél csábító képei ingerkedtek; ily győzelem az egykor oly hatalmas pártba nézve már erkölcsi vereség! — hirdették tele torokkal, s ugyan e nézetet erősök ödték lábrakapadni a dualizmus osztrák elleni is, kik a Bach-féle centralizáció, vagy Hohenwarth-féle föderalizmus felé gravitáló vágyaik teljesülésének főakadályát a szabadelvű pártban látják s így annak bukását ahajátják.

E közben végleg megalakult a Tisza-kormány, a hiányzó helyeket új férfakkal, a pénzügyminiszteri állást gróf Szapáry Gyulával s a kereskedelmi miniszteri állást báró Kemény Gáborral töltve ki. Az egész magyar és osztrák ellenzéki vonalon felhangzott a gunykáltás: ephemer életű miniszterium le z ez! Közeli lesz annak a bukása!

TARCA.

A várnagy unokája.

— Oroff A. után. —
(Vége.)

Az idögen még mindig komolyan nézte a szép leányt; utóbbi szavaira keserűen mosolygott, majd ismét hátrazottan felelt Marinak:

— Gyermekem! ha úgy is élnék, a mint te gondold, az emberek kövékkel dobálnának meg mégis téged. A mit te tenni akarsz, az a társadalom törvényeivel mérőben ellenkezik.

Mari bizonytalan tekintetével a lovac arcán csüngött. Aztán kis kezeit görcsösen összeszorítva, pár másodpercig mélyen elgondolkozott.

Valóban igaz volna, a mit neki ez a férfi mond? Bizonyosan jobban tudja mint ő. Mit is tudhat ő a külső világ folyásáról, arról, a mi az erdőn kívül történik. De meg tud-e válni t ő le? Elbocsáthatja-e magától s ő itt tud-e maradni nála nélkül? Elviselheti-e azt a fájdalmat, hogy sohase lássa többé őt, a ki előtte egy új világot tárt fel, olyan paradicsomot, melyről neki azelőtt mégcsak gyenge sejtelve sem volt soha. El tud-e lenni nála nélkül, a ki ugyszólván egyetlen ember, a kit nagyatyján Gertrudon kívül szeretni megtanult. Meg tud-e válni attól, a kinek jelenléte oly szükséges rúnézve, mint a levegő, melyet belehel?

Lehetséges-e ez?

E percben még elé nélkül tévedeztek gondolatai. Aztán hirtelen levette magát a lovac lábai elé és zokogva rimánkodott:

— Vigy el engem magaddal! Én a tiéd fogok lenni! Mit nekem a világ, én csak téged szeretlek. Mit törődöm én az emberekkel s azok véleményeivel: én egyedül — a tiéd vagyok. S te is azt mondd, hogy szeretsz!

A csodaszépségű leány ott térdelt a lovac

Nos, az új kormány még meg sem melegedett országgyűlési bársónyszékeiben, midőn ismét szönyegre kerül egy nagyfontosságú kérdés: hogy vajjon a már régebben előterjesztett berlini szerződés tárgyalassák-e most, vagy pedig halasztassák el? E kérdésnek azon ellenzéki nyitlan bevallott szándék adott fontosságot, mely e szerződés feletti helybenhagyó, vagy elvető elhatározási jogot kerekken az országgyűlés számára reklamálta s ugyan ezen jogot a reichsrath is követeli magának. Míg a Tisza-kormány e kérdésben azon álláspontot foglalja el, hogy miután alkotmányunk szerint a külügyek a delegációk hatáskörébe tartoznak, az országgyűlés vilatkozhatik ugyan a berlini szerződés felett s a vita folyamán bizalmatlansági szavazattal a kormányt meg is bukthatja, de ama szerződést el nem vetheti, annál inkább, mert parlamentek, melyek jogkörében a külügyi dolgok is foglaltatnak, mint például az angol parlament, a nemzetközi s politikai megállapodásokra vonatkozó szerződéseket szintén el nem vethetik.

E kérdésben ismét szemmel látható az ellenzék álláspontjának népszerűsége. Hisz mindnyájunk álmát képezi a független Magyarország s e vágy megvalósításához hatalmas lépés lenne, ha a külpolitikát a delegációktól elvonva, az országgyűlés hatáskörébe vonhatnók. S az is szemmel látható, hogy e kérdésben épen ellentéte a népszerűnek a kormányi álláspont, mely a helyett, hogy a nagyhatalmi aspirációk könnyen megvalósíthatásának ígérétével hizelegne a néphüségnek, óvatosan arra figyelmeztet, hogy ne tegyük lehetlenné a delegációt, mert ez a dualizmus kifejezője s benne Ausztriával való egyenjogú szövetségünknek biztosítéka, hogy ne nyujtsanak segédkeztet az osztrák különféle faj, de egészen mind magyarellenes ellenzéknek, mely szintén a delegációk jogkörének megszüntetésére s a reichsrath jogainak megszorítására céloz, mert ha a delegáció megszüntetésére törő szándék diadalra jut, akkor fölvetetik azon életbevágó kérdés, hogy megbirja-e Magyarország a nagyobb önállással járó nagyobb költségeket,

elött s hófehér karjaival átölelte annak lábait. A malthai lelkében valami gondolat egyszerre végigszaladt, az a mi benne eddig csak szunnyadozott.

Mari még egyszer hevesen felkiáltott:
— Boldog akarok lenni s veled, melletted az a lehetek. Vigy el magaddal kedvesem! Engedd hogy veled élhessek. Vessz oda, a hova akarsz, az élet örvényébe vagy sivatagába: nekem mind-egy, csak engedd, hogy szavaidat hallhassam s szeméidben gyönyörködhessem, engedd hogy melletted élhessek, különben meghalok!

A malthai lovac keblében a lelkismeret szava már nem hangzott többé. Tudta jól, hogy ez a szép leány csak egy virág, mely nem tehet arról, ha a fölötté átrohanó forró szél heve elhervasztja. Lehajolt hozzá szeliden s susogva kérde tőle:

— És nagyatyád?
— Ő megél nálam nélkül is. Az öreg süket és vak s folytonos sötét világába van merülve; ő nem tudja: én vagyok-e körülötte, vagy Gertrud?
A lovac hallgatott.

Mari e pillanatban büvölő, szemképrázottó jelenség volt. Soha ily szépnék nem látta őt a lovac, mint most azelőtt, ragyogó arcával, égő szemével. . . .

A lovac kitérta karjait. Mari vérzavaró örömsikoltással omlott oda.

Ezen estén Mari felkereste minden kedvenc helyét a kastélyban és az erdőben. Elment a pajtába is barna tehenéhez és tarka kecskéjéhez, — meglátogatta apró csibéit, tyukjait, melyek megszokták, hogy Mari őket kezéből étesse. Ezek már aludtak, fejcsékeit szárnyaik alá rejtve. Mari megsimogatta tollaikat. Aztán elment a nagy kutyához, mely láncra kötve az udvaron feküdt. A kutya megérezte Mari közeledtét, mert nagy bizonyos fejt felémelve csendes morgással üdvözölte őt. Végre fölkereste még madarait és virágait is: pár pillanattig elszomorodva állott meg előttük. Ki fog ezekre gondot viselni? Mi lesz belőlük, ha

hogy nem szenved-e a monarchia hatalmi állása az összekötő kapocs ezen a meglátása által. S fölvetetik Ausztria s Magyarország közt a hatalmi kérdés, melyet félt, hogy Európa jelen hatalmi pénzügyi viszonyai közt nem a mi javunkra fog eldöntetni.

Mint mondtuk, szemmel látható népszerűtlensége a kormány ez álláspontjának, melyet szűkebb-nyűkebb, feltétekenyék s védői hatalomhoz ragaszkodását mutatónak vádol az ellenzéki ígátás. A vitás kérdés (Frányi indítványa) felett szavazás döntött az országgyűlésen. S kik arra építettek, hogy ez életbevágó kérdés feletti döntés megdönti a miniszteriumot, azok keservesen csalatkoztak, a szavazás a kormány javára már nem 22, de ötvenöt többséget tüntetett ki.

Nézetünk szerint e tények arra vallnak, hogy az országgyűlési többség bár aggodalommal van eltelve a külügyi politikai iránt, de ugy vélekedik, hogy Magyarországra nézve hatalmas garancia, ha e politikát magyar férfiak vezetik nem a magyar érdekek szembefutó irányban, s hogy ez idő szerint egyedül lehetséges kormány a Tisza miniszterium lehet, miután a szabadelvű párttól elszakadtak s a kétféle ellenzék csak a negációban egyik — s így is a Tisza híveivel szemben kisebbségben vannak — míg pozitív irányuk egymással homlok-egyenest ellenkezik s így sem elkülönítve s még kevésbé együtt kormányt alakítani nem képesek.

A Tisza-kormány mind politikája pozitívításában, mind ellenfelei tehetetlenségében bírja a fennmaradás garanciáit és „qui habet tempus, habet vitam.” Használja fel idejét a kormány pénzügyi javítására, minthogy a nagy 153 millió kölcsön második felének beválthatását már biztosította is; használja fel a külügyi politikában beállott új helyzetet a magyar érdekek megóvására, a mit megtehetett eddig is s hatalmának sulyánál fogva megtehet ezután is — s akkor mostani népszerűtlensége is tűnni fog, mint köd és füst.

A. M.

itt hagyja őket? Aztán kinyitotta csendesen a kenderike kalitkájának ajtaját s egyenkint mind kiröpitette őket onnan. Azt a rózsát és rezedát, melyet ő legjobban szeretett, óvatosan kivette s elültette künn a földbe, hadd illatozzanak ott még sokáig!

A hold szelid ezüst fényével világolt. Reggel aggódva kiáltozta Gertrud a Mari nevét. Nem felelt senki semmit, csak az erdő lombjai zugtak a hajnali szellő lengése alatt.

Az öreg várnagnak is hiányzott Mari. Az öreg nem látott és nem hallott ugyan, de érzet-annál jobban. Mikor a fiatal leány mezejt, puha kezei helyett a vén gazdasszony érdes kezeit érintette, azonnal feljött álmodozásából és szorongva tudakozódott Mari után.

Gertrud vagy félt a valóságot értésére adni az öregnek, vagy egyáltalában maga sem gyánított semmi rosszat s szokott duzzogó modorával magyarázgatá a vén várnagnak, hogy unokája künn van valahol az erdőben, vagy alszik még, vagy valahol dolgozik már.

De az öreg nem volt megelégedve a válaszal s egyszerre visszaesett kóros álmodozásába s attól fogva csak azt a pár szót mormogá magában folyvást:

— Ő is! ő is!

Az erdő zug. Sötét lombjain át kicsillan az elhagyott kastély ódon fala. Abban már nem lakik senki. Az öreg várnagy meghalt, Gertrud pedig összedetett mindent s pénzével együtt tovább állott. — A madarak, melyek a vén kastély falára számtalan fészket raktak, vidám danájukkal körülcsicseregik az épületet. Az özek egészen a kapuig eljönnek s kíváncsan tekintgetnek be az udvarra, melyet sűrűn benőtt a beföldű és mohar.

Néhány gyermek a legközelebbi faluból kijött epret szedni az erdőbe s egész az ódon épületig elhalotlak.

A csendes, elhagyott ház, melyről ők annyit